

§u 1. min. nařízení z 22. října 1914 č. 291 ř. z., dle něhož jsou platy příslušníkům Velké Británie a Irska nadále zakázány.

Žalovaná žádá arcíť zaplacení teprve 14 dnů po zrušení uvedeného nařízení: avšak ani tímto způsobem nelze jí platu přiřknouti, poněvadž zatím jest jisto pouze, že po dobu platnosti uvedeného nařízení placeno býti nesmí, není však jisto, jak se utváří právní stav po zrušení tohoto nařízení (§ 23. o. z. o.).

Míní-li žalovaná, že nařízení zakazuje pouze placení a ne vznik obligací, tož nevystihuje daného případu, ježto rozsudečným přísudkem útrat nařizuje se právě zaplacení obligace.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 30. XI. 1915, č. j. Rv I 573/15, ö. Pbl. 1916, 10.) Dr. Dominik.

Procesní způsobilost příslušníků nepřátelských států před soudem správním.

I.

Ježto způsobilost býti subjektem procesním a tím i způsobilost dovolávat se ve vlastní věci soudu správního, předpokládá právní způsobilost stěžovatelovu, jest nutno v otázce, zda a pokud jest cizozemská společnost způsobilou podati stížnost před soudem správním, použití předpisu §u 33. o. z. o.

Podle tohoto ustanovení požívají cizinci stejných práv s tuzemci zásadně jen pod podmínkou reciprocit; mají tudíž v pochybnostech dokázati, že stát, jehož jsou příslušníky, nakládá v právu, o které tu jde, se zdejšími státními občany stejně jako s vlastními.

Vzhledem k nynějšímu válečnému stavu mezi Rakousko-Uherskem a Anglií nastala pochybnost, zda vykonává se v Anglii reciprocita taková. Proto poukazuje se stěžovatel podle §. 33. o. z. o., aby stížnost svou doplnil přílohou platného průkazu o tom, jak anglické, soudcovskými funkcemi opatřené úřady nakládají podle norem právě platných s žalobami a stížnostmi, jež podali rakouští příslušníci, zvláště však o tom, uznávají-li procesní způsobilost rakouských příslušníků stejnou měrou jako příslušníků anglických.

K opětovnému předložení stížnosti v tomto směru doplněné ustanovuje se stěžovateli lhůta šestiměsíční, po jejíž marném průběhu bylo by podle §u 21. odst. 2. zák. z 22. října 1875 č. 36. ř. z. ex 1876, stížnost bez dalšího řízení zamítnouti.

Soudní dvůr dal tento právní názor již v několika případech na jevo. K těmto úvahám podotýká se vzhledem k přednesu stěžovatelovu:

Podáním stížnosti domáhá se stěžovatel zahájení docela nového řízení a toto nemůže pokládati se za pokračování řízení administrativního, které platně bylo ukončeno.

Stěžovatel vystupuje před tímto soudem domáhaje se určitého nároku, jeho postavení zde jest vždy totéž, ať zaujímal postavení kterékoliv strany v administračním řízení.

(Rozh. c. k. správ. soudu ze dne 4. října 1915, č. 5681.)

II.

Předloženými listinami má býti ověřeno, že podle právního stavu v Anglii platného, lze té doby Rakušany u soudů anglických žalovati a že tito mají v takovém případě možnost odvolatí se k vyššímu soudci.

Již v usnesení ze 4. října 1915 čís. 5681 bylo podotknuto, že podání stížnosti u tohoto soudu nemůže stavěti se na roveň podání pouhého opravného prostředku v řízení ještě neskončeném.

Strana domáhá se podáním stížnosti zahájení docela nového řízení, které jest naprosto rozdílným od provedeného řízení administračního a vystupuje s nárokem, aby vyneseno bylo rozhodnutí v tomto novém řízení. Její postavení jest rovno postavení žalobcovu.

Nyní tvrdí však stěžovatelka sama, že Rakušan nemůže té doby vystoupiti před anglickým soudem jako žalobce. Tím jest zjištěno, že nebyl podán průkaz požadovaný usnesením prve uvedeným.

Ve smyslu tohoto usnesení zamítá se proto stížnost bez dalšího řízení.

(Rozh. c. k. správ. soudu ze dne 8. května 1916, č. 2894.)
Dr. Dominik.

Ověřením podpisů na t. z. „svolení (zákonného zástupce) ke sňatku“ farním úřadem nestává se listina veřejnou.

Obžalovaná, jež zamýšlela vdáti se za nezletilého J. K., meškajícího na bojišti, byla příslušným farářem poučena v ten smysl, že k uzavření sňatku jest následkem nezletilosti J. K. potřebí svolení jeho otce K. K. ve F. bydlicího, a byl jí týmž knězem dán náčrt takového svolení k manželství. Náčrt tento měla dáti podepsati K. K-em a dvěma svědky a dáti jej ověřiti příslušným farním úřadem ve F. Otec nezletilého ženicha odepřel však svolení ke sňatku a podpis listiny. Přes to podařilo se sestře obžalované pohnouti úřadujícího kněze ve F., že na tuto — ještě nikým nepodepsanou listinu přitiskl farní pečeť a vepsal do ní slova »coram me« s podpisem svým a dodatkem k němu »vrchní kaplan«. Obžalovaná vepsala ale teď do listiny jména otce ženichova, jakož i dvou jiných mužů jako svědků, a odevzdala listinu městskému kaplanu v O., který v domnění, že K. K. přivolil řádně ke sňatku, sezdal obžalovanou s J. K. prostřednictvím zástupce. Nalézací soud má za to, že »svolení ke sňat-